

Nelson Bradford

Egy tolvaj naplója

Mielőtt végleg távozom e világból, még leírom történetem. Teszem ezt nem magamért, hanem mert úgy hiszem, a jövőben még szüksége lesz valakinek arra, hogy ismerje utamat. Nem akarok senki példaképe lenni, én is épphogy voltam tizenhat, mikor elkezdődött. Most sem vagyok sokkal idősebb, mégis mintha nemzedékek bölcséletével lennék több akkori önmagamnál.

Ennek fényében hagyom hátra egykori naplómát. Eleinte csak feljegyzésekhez, később már mint gyóntatóm és legjobb barátom vittem magammal mindenhová. Akkoriban úgy éreztem, segít közelebb kerülni a céljaimhoz, de ahogy azt magad is látni fogod, nagyobbat nem is tévedhettem volna. Nem hittem, hogy képes leszek olyan dolgok véghezvitelére, mint amik utam végén vártak, nem beszélve az azt követőkről..

Remélem, Te bölcsebben használod majd.

Jó termés

Éjfélkor indultunk. Még most sem értem, miért volt olyan fontos elodázni az alvást, ha csak egy pöttöm kis földről van szó a semmi közepén – ahol a gazdája talán életében kétszer, ha járt – az a maroknyi őr meg úgylis ott masírozik éjjelnappal. Hiába győzködtem a bandát, annyit mondtak, legalább hűek maradunk a jól bevett szokásokhoz. Ebben mondjuk volt igazság. Egy tolvaj, ha már besurran az áldozathoz, illik azt sötétben csinálnia, különben még észre találnák venni, és azt bizony – általában – nem szeretnénk.

Márpedig mi nem csak egy, de mindjárt három tolvaj voltunk, nem is a rossz fajtából. Olyan ez, mint a bor. Ha rossz a termés, akkor azt a szőlőt érlelhetik, ameddig szeretnék, jó bor nem lesz belőle. Szerencsére mi ennek épp az ellenkezői voltunk: messze földön híres tókéből származtunk, csak épp a kutya sem akart belénk kóstolni, mert még nem hagytak elég ideig érni. Ennek akartunk véget vetni.

A városon kívül találkoztunk, egy közeli erdőben. Mindenki nagyon feszültnek tűnt, mégiscsak ez volt az első közös bevetésünk. Nem éppen lopás, de majd egyszer oda is eljutunk.

Hogy ne fogjon rajtam az ideg, előre kitaláltam, mit fogok csinálni útközben: előbb végiggondolom a tervet, aztán azt, hogy mit felejtettem el magammal hozni. Persze ez is fordítva sikerült: a lámpásokat eloltottuk, az álkulcsokat szétosztottuk. A megbízói levél másolatát mindenki kezébe odanyomtam, remélve, hogy alaposan átrágják magukat rajta. Igen, mert mi már ekkor tudtunk olvasni. Mondtam, hogy nem akármilyen tőkéről szakajtottak.

A késem az övtartómon, és miközben menetelünk, láttam a holdfényt a többiek derekán is meg-megcsillanni. Akkor mi maradhatott ki? A sátrakról majd szólok holnap pár koldusnak, de akkor... Jaj, hát persze, a csuklya.

Komolyan mondom, ha van, ami még az öröknél is bosszantóbb, az a csuklya. Persze praktikus, hogy nem látják az arcod, de nem lehetett volna helyette maszkot vagy valami olyat kitalálni, amitől látsz is?! A hajam csak amiatt vágattam le, nehogy még az is a képembe lógjon, miközben lóháton menekülve próbálok kitérni a golyó- és nyílzápor elől. Merthogy a csuklya nem esik ám le olyankor sem a fejről, és így a hajad sem lobog mögötted, hanem az arcodba száll, meg ahova éppen kedve tartja.

Jó lenne egyszer egy ilyet tényleg megélni! De ez csak hiú ábránd marad mindaddig, míg nem

teszek valamit a hírnevem ügyében. Mint például most.

Mire eljutottam volna a terv átgondolásáig, már késő volt. Az a bizonyos „pöttöm” föld borzasztó nagynak tűnt előben, a rajta álló pöttöm palotával meg még inkább. Mozgolódni kezdett valami a gyomromban, de nem az izgalomtól, hanem az éhségtől.

Gyerekként hallottam, hogy sok-sok esztendővel ezelőtt éltek az utolsó igazi mestertolvajok, szakmánk legmerészebb és legnagyobb alakjai. Köztük is akadt azonban egy, aki kiemelkedett mind közül: nem volt zár, ami megállta volna előtte a helyét, sem olyan porcelán, amely összetört volna a táskájában, még ha csőstül kergette is őt egy egész falu.

A legenda szerint egyszer mégis hibázott: munka előtt néhány órával vendégségben járt a helyi előljárónál, hogy feltérképezze a családi fészket, ám mikor leszállt az éj, gyomorgörcs fogta el. Nem akarta elhalasztani a remek alkalmat, így belevágott feladatába. Oda is ért, viszont a belei nem bírták tovább: rityegve-rottyogva kellett a munkát befejeznie. Épp távozni készült, mikor a szagot megérezve a tulaj felriadt álmából, a tolvajok koronázatlan királyának pedig hiába sikerült elmenekülnie, a romlott étellel járó bűzfelhő mi-